

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. София , 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на единадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Ася Събева
Членове:	Елена Тахчиева Кристина Филипова

като разгледа докладваното от Кристина Филипова Въззивно гражданско дело № 20201000502582 по описа за 2020 година

С решение от 2.07.2019 г., по гр.д. № 75/18 г., СГС, I-3 с-в, ОСЪЖДА Гаранционен фонд да заплати на М. И. А. сумата от 50 000 лв., представляваща обезщетение за причинени *неимуществени* вреди и сумата от 3028, 60 лв. представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, в резултат на ПТП от 29.05.2016 г., ведно със законната лихва от 10.07.2017 г. до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ претенцията за разликата до 60 000 лв. С решението Фондът е осъден да заплати на основание чл. 38 ЗА на адв. П. К. сумата от 2030 лв. с ДДС.

С определение № 5761 от 16.03.2020 г. решението е изменено, като хонорарът на адв. П. К. е завишен на сумата 2545,02 лв.

Срещу решението, в частта, в която искът за неимуществени вреди е отхвърлен е постъпила въззивна жалба от ищеца **М. И. А.** Твърди се, че неправилно е прието съпричиняване от пострадалия пешеходец. Сочи, че в близост до ПТП не е имало обозначено място за пресичане, като инцидентът е настъпил само по вина на мотоциклетиста, който е имал възможност да спре (с оглед дължината на опасната зона) и да избегне сблъсък, но не е сторил това, а напротив – предприел е неправилна маневра заобикаляне, като ударът

е настъпил в насрещното платно. Подчертава, че дори и да има съпричиняване то е пренебрежимо малко. Сочи, че обезщетението трябва да се съобрази с претърпените травми и продължаващите болки и страдания, както и с лимитите. Претендира допълнително 10 000 лв. като обезщетение и разноски.

Жалбата е оспорена от третото лице помагач Е. А. А..

Постъпила е насрещна въззивна жалба от ответника *Гаранционен фонд*. Счита, че макар да е приел 20 % принос от пострадалия, съдът не е отразил това в крайния размер на присъденото обезщетение. Оспорва размера на последното като счита, че съпричиняването следва да бъде в размер на 50 %. Моли да се отмени решението в атакуваната част и да се присъдят разноски.

Жалбата на Фонда е оспорена от М. А. в писмен отговор.

Срещу решението е депозирана и жалба от третото лице помагач (на страната на ответника) *Е. А. А.* Сочи, че в мотивите се съдържат бланкетни изводи за друг казус. Намира, че обезщетението следва да бъде не по-високо от 25 000 лв. (с оглед конкретните увреждания), а процентът на принос - по-висок от възприетия от съда (поне 50 %), тъй като се касае за внезапно и непредвидими пресичане на нерегламентирано място. Моли решението да се отмени в частта за присъдената над 25 000 лв. сума.

Жалбата е оспорена от ищеца М. А..

Срещу определението по чл. 248 ГПК е постъпила *частна жалба*, като се сочи, че на адв. П.К. следва да се присъди възнаграждение по чл. 38 ЗА в размер на 2860,30 лв. с оглед двата предявени иска.

Въззивните жалби са подадени в срок, срещу валидно и допустимо съдебно решение, преценено като такова в съответствие с чл. 269 ГПК.

Софийски апелативен съд при преценка на доводите на страните и доказателствата по делото намира следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 558, ал. 5 ГПК.

Ищецът М. И. А. твърди, че на 29.05.2016 г в гр. Белослав, обл. Варна,

пострадала при ПТП, докато пресичал. Сочи, че инцидентът бил причинен от водача на мотоциклет Е. А. А., чиято наказателна отговорност била ангажирана в производство по чл. 78а НК. Твърди, че получил счупване на дясна лъчева кост, две счупвания на лявата подбедрица и охлузвания по тялото. Твърди, че претърпял болки и страдания, дълго се възстановявал, активният начин на живот бил променен, психически понесъл тежко инцидента. Предявените пред Гаранционния фонд (предвид факта, че мотоциклетистът нямал застраховка на гражданската си отговорност) претенции за обезвреда не са били удовлетворени. Поради това пострадалият предявява иск срещу ответника за изплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от инцидента в размер на 60 000 лв., като част от обща претенция на стойност 80 000 лв., както и обезщетение за имуществени вреди от 3028,60 лв., ведно със законна лихва от 10.07.2017 г. (датата от изтичане на срока за произнасяне от Гаранционния фонд) до окончателното плащане. Претендира разноски.

Ответникът Гаранционен фонд оспорва претенцията по основание и размер. Твърди наличие на съпричиняване поради нарушение на чл. 113 и чл. 114 ЗДвП, тъй като ищецът е пресичал на необозначено място без да се съобрази с пътната обстановка и приближаващия мотоциклетист. Оспорва претенцията за лихви – вж. тези аргументи относими ли са тук и с оглед жалба на ГФ.

Третото лице помагач на страната на Гаранционен фонд – Е. А. А. не взема становище.

От събраните доказателства, преценени в съответствие с доводите на страните във въззивното производство, се установява следната фактическа обстановка:

Няма спор, че с решение по НОХД № 4707/17 г., РС Варна, е признал Е. А. А. за виновен в извършване на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“ НК, тъй като предизвикал ПТП поради нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП като така причинил на М. А. счупване в областта на лявата подбедрица и на дясната лъчева кост (л. 26).

Приетата по делото САТЕ (л. 137) е дала становище, че на 29.06.2016 г.

е настъпил инцидент между ищеца А. и мотоциклет, управляван от А., като пешеходецът е навлезнал на пътното платно (по което се е движел мотористът), между паркирани автомобили, от дясно на ляво спрямо движението на ППС. На място няма установени маркировки, а пешеходецът е имал видимост към приближаващия мотоциклет. Според вещото лице пешеходецът е спрял движението си около средата на пътя и веднага продължил с бавен ход, като водачът на МПС е предприел маневра заобикаляне от ляво, като така навлязал в лявата половина на платното за движение. Настъпил удар, при който А. паднал, а мотоциклетът преминал през левия му крак. Според САТЕ причина за ПТП е подценяване на ситуацията и неправилно маневра „заобикаляне“, при положение, че правилното поведение е било намаляване на скоростта или спиране. Изчислено е, че при бавен ход отстоянието на мотоциклета от мястото на удара в момента, в който пешеходецът е предприел пресичане на платното е 117,5 м, а при спокоен ход – 94,6 м. Опасната зона за спиране е била 34 м, при движение с 50 км/ч (с каквато се е движел), поради което е заключено, че ударът е бил предотвратим.

Видът на травмите не е спорен и от събраните под делото доказателства (СМЕ - л. 103) е видно, че се касае до многофрагментно счупване на дясната лъчева кост и дясната лакетна кост в областта на китката, както и счупване на лява тибия и фибула на лявата подбедрица (голяма и малко пищялна кост), придружени с кръвонасядания и охлузвания в посочените области. И двете фрактури са лекувани оперативно с две отделни операции, с поставяне на гипс на ръката, а след повече от половин година е извършена нова за отстраняване на монтирания вътрешен фиксатор на ръката (няма данни синтезният материал в крака да е изваден). Обичайният период на възстановяване за фрактурата на ръката е 2 месеца, а на подбедрицата – 3-4 месеца. Понастоящем ищецът е в задоволително общо състояние, накуцваща леко в ляво походка, ползва бастун. Лека редукция има в крайна степен на движение на китката, намалена сила на захвата. Левият крак е с оток, кожата е груба и хиперпигментирана.

Разпитан като свидетел по делегация е (л. 96) е В. М. А., син на ищеца. Същият разказва, че видял баща си в болницата, където той бил опериран, били поставени платки с по 12 пирона. Тъй като ищецът бил диабетик

заздравяването било много сложен процес. След операцията той започнал да ослепява, получил глаукома, с едното око не виждал, а с другото виждал 30 %. Той не можел да се обслужва сам, дори да се храни, не можел да ползва и патерица, като повече от месец ежедневно някой от семейството ходел в болницата за да помага. Баща му изпитвал болки, като лекарите казвали, че повече боляло натъртеното. Той не бил възстановен напълно, продължил да куца. Свидетелят разказва, че надробените кости в ръката, по мнение на лекаря, трябвало да се изхвърлят през кожата от организма и това било постоянна болка. Сега той не можел да работи, защото го боляло, а преди това нямал такива проблеми, бил зидаро-мазач, правел покриви и дори младите не могли да му смогнат на труда. Ищецът се разстройвал и бил тъжен, тъй като не можел да работи и да помага. Желязото още било в крака му и го боляло, но не могли да вземат решение за операция, тъй като от диабета щяло трудно да заздравее раната.

При така очертаната фактическа обстановка по спорните въпроси се налагат следните правни изводи:

Няма спор, че ищецът е пострадал при ПТП на 29.05.2016 г., поради неправомерно и виновно поведение на водач без застраховка на гражданската отговорност. Пред настоящата инстанция не се спори и по отношение на вида претърпени телесни травми, продължителността и естеството на възстановителните процеси, срока и вида на търпените болки и страдания. Страните спорят относно конкретния размер, който да е съответен на претърпените неимуществени вреди с оглед тяхното репарирание, и наличието на принос от страна на пострадалия.

Настоящият състав приема, че процесният инцидент е настъпил само поради виновното противоправно поведение на водача на мотоциклета, чиято наказателна отговорност е ангажирана и с решение на наказателния съд. По делото не се събраха доказателства, които да установят, че пострадалият е допринесъл за ПТП. В тежест на ответника по исковете е било да установи, че при неспазване на правилата за пресичане (чл. 113, чл. 114 ЗДвП) пострадалият е способствал за вредоносните резултати. Данните по делото сочат, че ищецът е предприел пресичане на двулентов път в населено място, като няма никакви доказателства, които да установят, че той не е използвал

налична в близост пешеходна пътека. Ето защо следва да се приеме, че той е прекосил улицата при съобразяване на чл. 113, ал. 2 ЗДвП. Няма събрани и доказателства, които да мотивират извода, че пресичащия е навлезнал на платното за движение внезапно или че се е придвижвал по начин, който е неразрешен от закона. Дори и да се приеме обратното, доказателствени материал не установява, че евентуално противоправно поведение на пешеходеца е в пряка причинна връзка с инцидента. Обратно – мотоциклетистът е имал реална възможност да намали и спре за да предотврати удара. Отстоянието между превозното средство и пешеходеца, в момента, в който последният е навлезнал в платното е повече от 100 м. (и при двата варианта за придвижване), т.е. три пъти по-голямо от опасната зона за спиране (изчислена на 34 м). Сочените данни категорично установяват, че водачът е имал достатъчно време за да възприеме обстановката и да реагира на същата с предприемане на подходящи действия. Отделно от това – дори и да не е предприел маневра по спиране, водачът е щял да избегне ПТП ако е бил продължил да се движи праволинейно, като така е можел да се размине с вече пресеклия по-голямата част от платното пешеходец. Мотоциклетистът се е отклонил на ляво от траекторията си и е навлезнал в лявата половина на платното, където се е намирал ищецът, и там е настанал сблъсъкът. Следва да се изтъкне, че при тези факти поведението на ищеца се оказва изцяло съобразено с изискването на чл. 113, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, тъй като пешеходецът е съобразил надлежно скоростта на приближаващото МПС и възможността на същото или да намали (съответно да спре), респ. да се размине с пострадалия.

Предвид изложените доводи, настоящият състав намира, че принос от ищеца за настъпване на инцидента в случая не се доказва.

По отношение на размера на обезщетението, съдът приема, че сумата от 50 000 лв. съответства на констатираните физически увреждания и болките и страданията, които те са причинили на пострадалия. За този извод са съобразени фрактурите на горен и долен крайник, извършените оперативни интервенции, продължителността на лечение и възстановяване, остатъчните намален захват на ръката и накуцваща походка, промяната в трудовата дейност, която е била провокирана от увреждането на здравето, преживените от ищеца негативни емоции и притеснения. Общата сума от 50 000 лв. е

адекватна на претенцията за обезвреда с оглед състоянието на ищеца, като е съобразена със застрахователите лимити (които са само един от факторите, относими към определянето на размера на обезщетение), датата на настъпване на инцидента – 2016 г., принципа на справедливост в чл. 52 ЗЗД и обичайната практика на съдилищата (в последната е установено разбиране, че за типично и неусложнено счупване, лекувано в нормален порядък, се присъжда обезщетение около 15 000 лв. според спецификите.).

До посочената сума искът е основателен, а за горницата – следва да бъде отхвърлен. Макар и с обжалваното решение да е присъдена сумата от 50 000 лв. по други съображения, то същото следва да бъде потвърдено, като жалбите и на двете насрещни страни, както и на третото лице помагач следва бъдат отхвърлени.

При този изход на спора на страните не се следват разноски.

Що се касае до частната жалба на адв. К. по реда на чл. 248 ГПК, съдът намира, че същата е основателна. С оглед цената на двата предявени иска пред първата инстанция и степента им на уважаване, на процесуалният представител на страната се следва сумата от 2860,30 лв., т.е. допълнително сумата от 315,28 лв. Определението от 16.03.2020 г. следва да се отмени в частта, в която е присъдена сумата от 2545,02 лв. по чл. 38 ЗА, като се постанови изменение на първоинстанционното решение и на основание чл. 248 ГПК на адв. К. се присъди сумата от общо 2860, 30 лв. с припадащ се ДДС.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 2.07.2019 г., по гр.д. № 75/18 г., СГС, I-3 с-в, в частта, в която се осъжда Гаранционен фонд да заплати на М. И. А. сумата над 25 000 лв. до сумата 50 000 лв., и в частта, в която се отхвърля иска за разликата над 50 000 до 60 000 лв.

В останалата част решението е влязло в сила.

ОТМЕНЯ определение № 5761 от 16.03.2020 г. по гр.д. № 75/18 г., СГС,

I-3 с-в, в частта, в която решението от 2.07.2019 г. е изменено, като хонорарът на адв. П. К. е завишен на сумата 2545,02 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ на основание чл. 248 ГПК решение от 2.07.2019 г., по гр.д. № 75/18 г., СГС, I-3 с-в, в частта за разноските, като ОСЪЖДА Гаранционен фонд да заплати на основание чл. 38 ЗА на адв. П. К. сумата от 2860, 30 лв. с припадащ се ДДС.

Решението е постановено при участие в производството на Е. А. А. - трето лице помагач на страната на ответника Гаранционен фонд.

Решението може да се обжалва пред ВКС в месечен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____